

Sygn. akt I Ns 200/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Lis

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2022 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z wniosku R. G. i S. G. (1)

z udziałem S. S., M. G., P. G. (1), S. G. (2), H. S. i P. G. (2)

o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości

odrzuca wniosek;

zasądza od wnioskodawców R. G. i S. G. (1) solidarnie na rzecz uczestnika S. S. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I Ns 200/22

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy R. G. i S. G. (1) wnieśli o stwierdzenie, że z dniem 3 stycznia 1985 r. ich ojciec W. G. nabył przez zasiedzenie własność części działki gruntu nr (...), o powierzchni około 928 m² położonej w O. gm. G. dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Wnieśli również o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Jako uczestników postępowania wskazali S. S. oraz M. G., P. G. (2), P. G. (1), S. G. (2) i H. S..

Na rozprawie w dniu 6 października 2022 r. wnioskodawcy sprecyzowali wniosek w części dotyczącej powierzchni, wskazując, że wniosek dotyczy tej samej powierzchni działki o którą toczył się spór w sprawie I Ns 779/09 (k. 57 akt).

W uzasadnieniu podali, że pomiędzy stronami nastąpiły już rozstrzygnięcia spornej kwestii. Były to postanowienia oddalające wniosek. Wnioskodawcy podjęli próbę zmiany postanowienia w sprawie I Ns 779/09 w trybie art. 523 k.p.c. jednakże wniosek został oddalony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 października 2021 r. w sprawie XVI 396/21. Z uwagi na oddalające wnioski w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i strona może ponownie wystąpić z nowym wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia. Wskazali, że dowodem przesądzającym zasadność wniosku, w tym najbardziej problematyczną kwestię, jakoby ok. 2000 r. wnioskodawca R. G. zmienił położenie elektrycznego pastucha mogą być zdjęcia z tzw. nalotów wykonywane od lat 60-tych do końca XX wieku m.in. dla potrzeb wojska. Z uwagi na ich wysoką jakość, na ich podstawie, można ustalić sposób zagospodarowania spornej części nieruchomości i przebieg linii posiadania nieruchomości przez ich ojca. W związku z tym wnioskodawcy wnieśli o zwrócenie się przez Sąd do Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii w W. o udostępnienie zdjęć lotniczych

obejmujących sporny pas ziemi oraz do Archiwum Państwowego w G. i w M. o dane dotyczące osób władających spornym gruntem (k. 3-4v akt).

Uczestnik S. S. wniósł o odrzucenie wniosku z uwagi na powagę rzeczy osądzonej lub o oddalenie wniosku jako nieuzasadnionego. Wniósł również o zasądzenie od wnioskodawców zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniósł, że jest to kolejny wniosek o stwierdzenie zasiedzenia z powołaniem się na jakies bliżej nieokreślone zdjęcia lotnicze. W sprawie I Ns 779/09 Sąd Rejonowy w Kwidzynie oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia ustalając, że wnioskodawcy nie posiadali samoistnie nieruchomości i nie upłynął ustawowy termin do zasiedzenia nieruchomości. Apelacja od tego postanowienia została oddalona przez Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie III Ca 156/12 a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie IV CSK 525/13 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej. Podniósł, że wnioskodawcy wnieśli o zmianę prawomocnego postanowienia powołując się na te same rzekome zdjęcia lotnicze i Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 października 2021 r. w sprawie XVI 396/21 oddalił ten wniosek. Sąd Okręgowy wskazał, że o oddaleniu wniosku o zasiedzenie przez Sąd Rejonowy zdecydowało ustalenie, że dopiero około roku 2000 nastąpiło zajęcie spornego pasa działki nr (...) i dowodzenie co do ustalonego faktu nie może być skutecznie przeprowadzone w postępowaniu z art. 523 k.p.c. Wnioskodawcy składając aktualny wniosek nie wykazali też by wystąpiła zmiana okoliczności, które legły u podstaw poprzedniego oddalenia wniosku. Uczestnik S. S. wskazał, że w dniu 26 lipca 2005 r. wystąpił przeciwko wnioskodawcom o wydanie spornego pasa gruntu i w dniu 31 października 2018 r. Sąd wydał wyrok nakazujący wydanie nieruchomości (k. 13-16 akt). Uczestnik więc od co najmniej 2005 roku podejmuje czynności celem odebrania wnioskodawcom swojej części nieruchomości, w związku z czym od tego czasu bieg terminu zasiedzenia nie został rozpoczęty, a rozpoczęty został przerwany.

Uczestniczka H. S. uznała wniosek (k. 57v akt). Pozostali uczestnicy nie złożyli odpowiedzi na wniosek i nie ustosunkowali się do wniosku.

Sąd ustalił, co następuje:

S. S. jest od 16 lipca 2004 r. właścicielem działki gruntu nr (...) o powierzchni 2,20 ha, położonej w O. gm. G. dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...).

Działka nr (...) sąsiaduje z nieruchomościami wnioskodawców: działką nr (...) stanowiącą własność S. G. (1) dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) i działką nr (...) stanowiącą własność R. G. dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...).

(**dowód** : odpis z księgi wieczystej działki gruntu nr (...) k. 8-9 akt, wypis z rejestru gruntów k. 7 akt I C 282/05, wyrys z mapy ewidencyjnej k. 158 akt I C 282/05)

Wnioskodawcy korzystając ze swoich nieruchomości, około 2000 – 2001 r. objęli w posiadanie i korzystają z części działki nr (...) należącej do powoda.

S. G. (1) zajął i bezprawnie użytkuje powierzchnię 0,0048 ha z działki S. S.. S. G. (1) ogrodził tę część działki nr (...) płotem z siatki metalowej.

R. G. zajął i bezprawnie użytkuje powierzchnię 0,0835 ha z działki uczestnika S. S.. R. G. ogrodził tę część działki pastuchem elektrycznym.

(**dowód** : wyrys z mapy ewidencyjnej k. 158 akt I C 282/05, opinia biegłego geodety k. 73-78 i 179 akt I Ns 1527/15, uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 września 2011 r. I Ns 779/09 k. 994-1014 akt I Ns 779/09, postanowienie Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 8 czerwca 2017 r. o rozgraniczeniu nieruchomości k. 206 akt I Ns 1527/15, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2018 r. III Ca 720/17 k. 378 akt I Ns 1527/15, uzasadnienie Sądu Rejonowego do postanowienia z dnia 30 września 2011 r. k. 1003 akt I Ns 779/09)

W dniu 26 lipca 2005 r. S. S. wystąpił przeciwko wnioskodawcom z roszczeniem o wydanie zajętych przez nich części jego działki nr (...). Sprawa została zarejestrowana pod Sygn. akt I C 282/05. Postępowanie w sprawie o wydanie zostało zawieszono do czasu rozstrzygnięcia wniosku pozwanych S. G. (1) i R. G. i stwierdzenie zasiedzenia spornej części nieruchomości i sprawy o rozgraniczenie nieruchomości.

(**dowód** : pozew o wydanie k. 3-3v akt I C 282/05, postanowienie Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 22 września 2005 r. – k. 39 akt I C 282/05)

Wnioskodawcy - S. G. (1) i R. G. wystąpili w dniu 16 września 2005 r. do Sądu Rejonowego w Kwidzynie z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia spornych części działki nr (...) przez każdego z nich z dniem 13 kwietnia 1999 r.. W toku postępowania zmienili żądanie wnosząc o stwierdzenie zasiedzenia spornego gruntu przez ich ojca W. G. z dniem 30 kwietnia 1989 r. A na dalszym etapie postępowania po raz kolejny zmienili żądanie wniosku wnosząc o stwierdzenie zasiedzenie z dniem 11 kwietnia 1989 r. przez oboje rodziców: W. i H. G..

Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowieniem z dnia 30 września 2011 r. w sprawie I Ns 779/09 oddalił wniosek ustalając, że do zajęcia spornego pasa gruntu doszło przez R. G. około roku 2000 – 2001 i w związku z tym nie upłynął ustawowy termin zasiedzenia nieruchomości. W wyżej wskazanym czasie R. G. obsiał swoje pole rzepakami, a istniejący pastuch zdemontował. Po zebraniu plonów na swoim polu założył pastwisko i na nowo osadził pastuch, jednak wyżej niż to miało miejsce wcześniej – na skarpie znajdującej się na działce nr (...), gdzie pastuch ten umiejscowiony jest do dnia dzisiejszego. Sąd wziął również pod uwagę, że bieg terminu został przerwany przez powództwo windykacyjne wniesione w dniu 26 lipca 2005 r. przez S. S..

Apelacja pozwanych od tego orzeczenia została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie III Ca 156/12. A Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie IV CSK 525/13 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(**dowód** : wniosek o stwierdzenie zasiedzenia k. 2 akt I Ns 779/09, protokół rozprawy w sprawie I Ns 779/09 z dnia 11 grudnia 2009 r. k. 674v akt, postanowienie Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 września 2011 r. k. 962 akt I Ns 779/09, uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 września 2011 r. akt I Ns 779/09 k. 994-1014 akt I Ns 779/09, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 grudnia 2012 r. III Ca 156/12 k. 1104 akt I Ns 779/09, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2014 r. IV CSK 525/13 k. 1263 akt I Ns 779/09).

W dniu 4 grudnia 2015 r. do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wpłynął wniosek o rozgraniczenie nieruchomości wnioskodawców – działek nr (...) z działką S. S. nr (...). Sprawa została zarejestrowana pod Sygn. akt I Ns 1527/15. Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Kwidzynie dokonał rozgraniczenia nieruchomości ustalając przebieg granicy według stanu prawnego. Postanowienie potwierdziło korzystanie przez wnioskodawców z części działki S. S.. Apelacja wnioskodawców od tego orzeczenia została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2018 r. w sprawie III Ca 720/17.

(**dowód** : wniosek o rozgraniczenie k. 2-3 akt I Ns 1527/15, postanowienie z dnia 8 czerwca 2017 r. k. 206 akt I Ns 1527/15, mapa sporządzona przez biegłego geodetę k. 179 akt I Ns 1527/15, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2018 r. III Ca 720/17 k. 378 akt I Ns 1527/15)

Wyrokiem z dnia 31 października 2018 r. w sprawie I C 282/05 Sąd Rejonowy w Kwidzynie nakazał S. G. (1) i R. G. wydanie S. S. zajmowanej przez nich działki nr (...). W przypadku S. G. (1) chodziło o powierzchnię 0,0048 ha a w przypadku R. G. o powierzchnię 0,0835 ha – łącznie 0,0883 ha. Wyrok nie został zaskarżony przez strony procesu i uprawomocnił się w dniu 30 listopada 2018 r.

(**dowód** : wyrok z dnia 31 października 2018 r. k. 169 akt I C 282/05, uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 31 października 2018 r. – k. 171-176 akt I C 282/05, zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności – k. 179 akt I C 282/05)

W dniu 28 listopada 2019 r. wnioskodawcy S. G. (1) i R. G. wystąpili w trybie art. 523 k.p.c. o zmianę prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 września 2011 r. wydanego w sprawie I Ns 779/09 i stwierdzenie zasiedzenia przez S. G. (1) części działki nr (...) o powierzchni 0,0048 ha a przez R. G. części tej samej działki o powierzchni 0,835 ha. Wnieśli o zwrócenie się przez Sąd do Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii w W. o udostępnienie zdjęć lotniczych z lat 70-80 XX wieku obejmujących sporny pas ziemi na okoliczność, że przebieg granicy między działkami stron nie został zmieniony w sposób zasadniczy na przestrzeni lat i pokrywa się ze stanem obecnym.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 października 2021 r. w sprawie XVI Ca 396/21 oddalił wniosek wskazując, że podstawą oddalenia wniosku o zasiedzenie w sprawie I Ns 779/09 było ustalenie, że rodzina G. nie posiadała spornego terenu przez okres niezbędny do nabycia nieruchomości przez zasiedzenie a wnioskodawcy nie wykazali zmiany okoliczności sprawy, które pozwalałyby na zmianę prawomocnego postanowienia Sądu z dnia 30 września 2011 r. Nowe dowody zawnioskowane przez wnioskodawców nie są tożsame z nowymi okolicznościami o których mowa w art. 523 k.p.c. Mogą one być ewentualnie podstawą do wznowienia postępowania.

(**dowód** : wniosek k. 3-5v akt I Ns 704/19, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 października 2021 r. Sygn. akt XVI Ca 396/21 k. 104 akt XVI Ca 396/21, uzasadnienie postanowienia z dnia 19 października 2021 r. Sądu Okręgowego w Gdańsku k. 112-119 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie akt spraw toczących się między stronami o wydanie spornej nieruchomości, o zasiedzenie, o rozgraniczenie i o zmianę prawomocnego postanowienia oddalającego wniosek wnioskodawców o zasiedzenie, wskazanych wyżej. Są to dokumenty prywatne i urzędowe i żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, że niniejszy wniosek o stwierdzenia zasiedzenia jako ponowny podlega odrzuceniu.

Stosownie do art. 366 k.p.c. prawomocny wyrok sądu ma powagę rzeczy osądzonej co do tego co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Stosownie do art. 13 § 2 k.p.c. postanowienia co do istoty sprawy wydane w postępowaniu nieprocesowym zarówno uwzględniające, jak i oddalające wniosek korzystają - co do zasady - z powagi rzeczy osądzonej. Dla określenia granic podmiotowych istotne jest by postępowanie toczyło się z udziałem tego samego kręgu osób zainteresowanych rozstrzygnięciem. Tożsamość osób zainteresowanych rozstrzygnięciem zachodzi wtedy, gdy w obu sprawach występują te same strony (w postępowaniu nieprocesowym uczestnicy) lub ich następcy prawni, chociażby w odwrotnych rolach procesowych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 1999 r., sygn. akt III CKN 143/99). Dla określenia granic przedmiotowych powagi rzeczy osądzonej istotny jest przedmiot rozstrzygnięcia sądu i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Przy czym w postępowaniu nieprocesowym związanie prawomocnym postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy - odmiennie niż w procesie (art. 365 § 1 k.p.c.) - zależy od charakteru orzeczenia. Postanowienia oddalające wniosek mogą być zmieniane przez sąd w razie zmiany okoliczności sprawy, zaszyłych po uprawomocnieniu się takiego postanowienia (art. 523 zd. drugie k.p.c.). I w orzecznictwie sądowym i w doktrynie nie budzi wątpliwości, że w przypadku oddalenia wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, w razie zmiany okoliczności sprawy (na przykład upływu kolejnych lat samoistnego posiadania nieruchomości przez wnioskodawcę), stronie przysługuje prawo wyboru złożenia wniosku o zmianę prawomocnego postanowienia sądu albo wystąpienie z ponownym wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia. Taki wniosek musi jednak opierać się na nowych okolicznościach sprawy. Kluczowe jest przy tym zdefiniowanie „okoliczności sprawy”. Chodzi bowiem o nowe okoliczności, które powstały po wydaniu poprzedniego postanowienia a nie okoliczności które występowały wcześniej a jedynie nie zostały udowodnione. Pojęcia „nowych okoliczności” i „nowych dowodów” należy starannie rozgraniczyć, bez traktowania ich jako synonimy. Dlatego ponowny wniosek o stwierdzenie zasiedzenia winien precyzyjnie określać, jakie okoliczności uległy zmianie i wpływ tej zmiany na prawomocność orzeczenia. Ujawnienie nowych faktów lub dowodów nawet

istotnych, ale istniejących przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie, może uzasadniać wznowienie postępowania w zakończonej sprawie, a nie nowy wniosek o stwierdzenie zasiedzenia. Na tę okoliczność wskazywał w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie XVI Ca 396/21 oddalając wniosek o zmianę postanowienia z dnia 30 września 2011 r. wydanego w sprawie I Ns 779/09. Sąd orzekający w pełni podziela ten pogląd.

W przypadku ponownego wniosku jeżeli wnioskodawca nie powołuje się na zmianę okoliczności sprawy, nie wskazuje jakie okoliczności uległy zmianie a podstawą wniosku są te same okoliczności faktyczne, które legły u podstaw poprzedniego prawomocnego postanowienia i nie nastąpiła zmiana okoliczności sprawy wniosek taki podlega odrzuceniu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

Wnioskodawcy ani we wniosku, ani w toku postępowania nie wskazywali na jakąkolwiek zmianę okoliczności sprawy. W dalszym ciągu wniosek swój wywodzili z rzekomego wieloletniego, samoistnego posiadania fragmentu działki objętej wnioskiem przez ich ojca W. G.. Powołali się tylko na nowe dowody, w postaci zdjęć lotniczych wykonywanych od lat 60-tych do końca XX wieku wskazując, że potwierdzą one granice posiadania nieruchomości przez ojca wnioskodawców oraz zgodność przebiegu z tą granicą aktualnie istniejącego pastucha, postawionego przez wnioskodawcę R. G.. Jak wyżej wskazano ujawnienie nowych dowodów, istniejących przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie I Ns 779/09 nie jest zmianą okoliczności sprawy. Może być wyłącznie podstawą wznowienia postępowania, o ile zostaną spełnione ustawowe przesłanki do wykorzystania tej instytucji prawnej. Z chwilą bowiem uprawomocnienia się postanowienia w sprawie I Ns 779/09 uległ prekluzji materiał dowodowy stanowiący podstawę faktyczną tego orzeczenia. Wnioskodawcy w sprawie są reprezentowani przez fachowego pełnomocnika i jednoznacznie wskazali, że złożyli nowy wniosek o stwierdzenie zasiedzenia. Nie było więc podstaw do traktowania go wbrew woli wnioskodawców jako wniosku o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 779/09.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowieniem z dnia 30 września 2011 r. w sprawie I Ns 779/09 oddalił wniosek wnioskodawców o stwierdzenie zasiedzenia spornej części nieruchomości ustalając, że do zajęcia spornego pasa gruntu doszło przez R. G. około roku 2000 – 2001 i w związku z tym nie upłynął ustawowy termin zasiedzenia nieruchomości. Sąd ustalił też, że bieg terminu został przerwany przez powództwo windykacyjne wniesione w dniu 26 lipca 2005 r. przez S. S..

Powyższe ustalenia nie mogą podlegać ponownemu badaniu w kolejnym postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia, nawet w sytuacji ujawnienia ewentualnych nowych dowodów. Są objęte prawomocnością materialną. Sąd w niniejszej sprawie jest związany ustaleniami faktycznymi i oceną prawną wyrażoną w sprawie I Ns 779/09. Ustalenia te są wiążące i wyłączona jest odmienna ocena rozpoczęcia biegu zasiedzenia i jego przerwania. Odmiennie rozumienie prawomocności postanowienia oddalającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia prowadziłoby do nieakceptowalnego wniosku, że sąd ponownie rozstrzygający sprawę może modyfikować ocenę stanu faktycznego poczynioną przez sąd poprzednio orzekający, co byłoby sprzeczne z jedną z podstawowych zasad postępowania sądowego, zgodnie z którą modyfikacja oceny stanu faktycznego jest uprawnieniem zastrzeżonym dla Sądu II instancji w toku postępowania apelacyjnego.

Możliwe jest wystąpienie z nowym wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia jeżeli nastąpiłaby zmiana okoliczności sprawy. Zmianę tę wnioskodawcy winni jednak wykazać. Tymczasem w niniejszej sprawie z uzasadnienia wniosku nie wynika, aby archiwalne zdjęcia lotnicze związane były z jakąkolwiek nową okolicznością. Są po prostu kolejnym dowodem na okoliczność przebiegu spornej granicy korzystania z nieruchomości na przestrzeni lat, która to okoliczność została w sposób szczegółowy i wszechstronny zbadana i rozstrzygnięta przez Sąd w toku postępowania w sprawie I Ns 779/09.

Przy ustaleniach, które legły u podstaw oddalenia poprzedniego wniosku o stwierdzenie zasiedzenia trudno o zmianę okoliczności sprawy po wydaniu postanowienia. Gdyby uczestnik S. S. nie wystąpił w 2005 r. o wydanie nieruchomości

i nie przerwał biegu zasiedzenia to po oddaleniu wniosku z uwagi na przedwczesność mogłaby nastąpić zmiana okoliczności w postaci biegu dalszego okresu zasiedzenia i jego skuteczny wpływ.

Mając na uwadze powyższe, ponieważ wnioskodawcy nie wskazali zmiany okoliczności sprawy powstałych po wydaniu postanowienia w sprawie I Ns 779/09 sąd odrzucił wniosek z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Sąd miał na uwadze, że w obu sprawach wystąpiła tożsamość podmiotowa – przedmiotowa.

Postępowanie poprzednie i obecne toczyło się między tym samymi stronami. Co prawda uczestnikiem poprzedniego postępowania był dodatkowo K. G., który zmarł wobec czego uczestnikami obecnego postępowania są jego następcy prawni, tj. M., P. i P. G. (1). Fakt ten nie zmienia jednak tożsamości podmiotowej. Jak wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia, tożsamość podmiotowa rozciąga się na następców prawnych zmarłych uczestników postępowania sądowego. Odmienne rozumienie tego faktu prowadziłoby do możliwości wszczynania postępowań o to samo roszczenie z udziałem spadkobierców poprzedniego uczestnika a to byłoby sprzeczne z instytucją powagi rzeczy osądzonej.

Postępowanie poprzednie i obecne dotyczyło też tego samego przedmiotu rozstrzygnięcia. Chodziło o stwierdzenie zasiedzenia działki gruntu nr (...) położonej w O. gm. G. dla której Sąd Rejonowy w Kwidzynie V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) w części o powierzchni 0,0048 ha zajmowanej przez S. G. (1) i w części o powierzchni 0,0835 ha zajmowanej przez R. G.. Wskazać należy, że co prawda w toku postępowania I Ns 779/09 wnioskodawcy zmieniali wnioski co do osoby na rzecz której miałyby nastąpić stwierdzenie zasiedzenia, wskazując raz siebie, innym razem ojca W. G. a w ostateczności oboje rodziców: W. i H. G.. W niniejszej sprawie zaś wnieśli o stwierdzenie zasiedzenia przez ojca wnioskodawców. Zmieniali też daty nabycia nieruchomości przez zasiedzenie. Jednakże te wnioski pozostają bez wpływu na res iudicata. Sąd bowiem rozpoznający sprawę o zasiedzenie nie jest związany ani osobą wymienioną we wniosku jako ewentualnym nabywcą nieruchomości w drodze zasiedzenia ani też datą wskazaną przez wnioskodawców jako datą nabycia nieruchomości przez zasiedzenie a jedynie przedmiotem zasiedzenia czyli konkretną nieruchomością. Nadmienić należy, że powagą rzeczy osądzonej została objęta nie tylko część nieruchomości określona we wniosku wniesionym w niniejszej sprawie, ale również osoba, na rzecz której miało dojść do zasiedzenia, jak również data, w której zasiedzenie miało nastąpić. Skoro Sąd postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie I Ns 779/09 oddalił wniosek o wspólne zasiedzenie przedmiotowej nieruchomości przez małżonków W. i H. G., to oczywistym jest, że zasiedzenie nie nastąpiło również na rzecz samego W. G.. W odmiennej sytuacji uprzedni wniosek zostałby częściowo uwzględniony. Poza tym prawomocne oddalenie jako przedwczesnego wniosku o zasiedzenie z dniem 11 kwietnia 1989 r. jednoznacznie świadczy o tym, że zasiedzenie tym bardziej nie mogło nastąpić z datą wcześniejszą, jaką jest wskazany w niniejszej sprawie dzień 3 stycznia 1985 r.

Reasumując, jeżeli wnioskodawca nie zgłosił twierdzeń bądź dowodów co do okoliczności faktycznej, która już istniała i dlatego uzyskał negatywne rozstrzygnięcie, nie może występować z nowym roszczeniem przy identyczności podstawy faktycznej o ten sam przedmiot, chociażby wykazał, że nie przytoczył pominiętej okoliczności bez swej winy. Instytucja związania Sądu polega zaś na niemożności kwestionowania poczynionych ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia prawomocnego orzeczenia wydanego przez Sąd w innym postępowaniu, choćby ustalenia te wydawały się niewłaściwe bądź oparte na niepełnym materiale dowodowym.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił wniosek.

O kosztach Sąd postanowił na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. obciążając nimi wnioskodawców. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że interesy wnioskodawców oraz uczestnika S. S. były sprzeczne. Strony od ponad 17 lat toczą spór o część działki uczestnika S. S. o łącznej powierzchni 883 m². Każdorazowo S. S. zmuszony jest podejmować obronę przed nieuzasadnionymi roszczeniami wnioskodawców i ponosić w związku z tym koszty. Każdorazowo wnioskodawcy przegrywają spór z właścicielem działki. W związku z powyższym wnioskodawcy jako przegrywający niniejszą sprawę

zobowiązani są do solidarnego zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez uczestnika S. S.. Pozostali uczestnicy postępowania nie ponieśli żadnych kosztów.

Na zasądzoną od wnioskodawców na rzecz uczestnika S. S. kwotę 1.817 zł składają się poniesione przez uczestnika:

wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.800 zł (§ 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. – tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz

opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sędzia Halina Maliszewska